

Overweging zondag 24 oktober 2021 – Zien

Jaar B, 30^e zondag door het jaar

Jeremia 31,7-9 / Hebreëën 5,1-6 / Marcus 10,46-52

Het is vandaag Wereldmissiedag. Missie lijkt zo'n ouderwets woord, waarin we kunnen denken aan oude missionarissen die in den vreemde over Jezus vertellen. Maar Missie is allerm minst ouderwets. Juist in deze tijd, waarin de samenleving steeds minder religieus lijkt te worden en we denken dat we het allemaal zelf wel kunnen, zouden we weer meer over Christus kunnen getuigen, over zijn boodschap van licht en vrede.

Geen geloof in een vaag 'iets', maar in een concrete 'Christus'. Want in Hem geloven wij; Jezus is concreet in het geloof. Zo concreet dat één roep om ontferming verschil kan maken. Zo concreet dat ons de schellen van de ogen kunnen vallen als we in Hem geloven.

Missie is: geroepen zijn, het woord onderhouden, getuige zijn van en voorleven in liefde. Geroepen worden door Jezus, gedragen worden door de Heilige Geest, zodat we begeesterd worden, in beweging komen, op weg gaan, getuigen van zijn liefde en zo zélf ànderen kunnen oproepen zich ook bij Jezus te voegen.

Want zoals Jezus geroepen is de Messias te zijn, onze Redder en Bevrijder, zo zijn wij geroepen in Hem te geloven en Hem na te volgen: door om te zien naar onze naaste, door te vragen en te luisteren naar iemands noden, door op die manier mensen te bevrijden uit hun ballingschap; uit hun duisternis, naar het licht. Door mensen hoop te geven en zo eenheid en vrede te geven. Dan maken wij Gods koninkrijk waar en waarachtig!

In de eerste lezing horen we de profetie van Jeremia; hoe het volk Israël terug zal keren naar zijn land na een lange periode van ballingschap. Iedereen kan terugkeren, van het einde der aarde: de blinden en de lammen, de zwangeren en de barenden. Die profetie van Jeremia betekent dat bevrijding toekomst heeft en toekomst geeft en er voor iedereen is: uitzicht, beweging, nieuw leven. Dat is niet zomaar een droom of visioen, maar een belofte.

Maar wat als je blind bent. Niets kunt zien, moet vertrouwen op je gehoor en je gevoel, tastend door het leven moet gaan, afhankelijk bent van anderen... Bartimeüs was blind: en in zijn tijd waren blinden vaak verschoppelingen, ballingen, en moesten bedelend door het leven.

Als wij ons vergelijken met Bartimeüs zijn we misschien niet eens zo heel verschillend:

- Hoe vaak gaan wij niet tastend door het leven? Proberen we te doen wat juist is, geen fouten te maken; zijn wij voorzichtig, onzeker.
- Hoe vaak stellen wij ons niet afhankelijk op en bedelen we zelf om aandacht, erkenning en liefde?
- Hoe vaak zijn wij niet blind in uitzichtloze situaties? En hebben we geen hoop meer, geen vertrouwen, geen zicht op een betere toekomst?

- Hoe goed kijken wij eigenlijk om naar een ander, naar een dakloze, een vluchteling, onze burens? Wie dan ook, die hulp nodig heeft?

Voor Jezus zijn we allemaal de moeite waard. Of we nou blind zijn of bedelaar, aan de rand van de samenleving leven of tastend en zoekend op weg zijn. We zongen het net nog: "Voor kleine mensen is Hij bereikbaar".

Bartimeüs is niet zomaar iemand. Dat lijkt maar zo - zoals hij aan de kant van de weg zit, blind en afgesnauwd. Zo kunnen we ons altijd gemakkelijk vergissen in wat we zien.

Want met welke ogen kijken wij naar elkaar? Hoe kunnen wij weten wie we zijn, wat we kunnen, wat we hebben meegemaakt, welke dromen en angsten we hebben en hebben gehad, wat we nodig hebben? Hoe vaak vullen we dat niet in voor de ander?

Ook dat leert Jezus ons zien in dit verhaal: Wij weten niet wat een ander nodig heeft. Hij vraagt ons wat we nodig hebben. En daar mogen we zelf antwoord op geven.

Maar Jezus is niet altijd te zien in de menigte die ons omringt. We moeten dan goed luisteren, zelfs te midden van drukte en lawaai. Want hij is er niet alleen maar in de stilte, maar ook in de menigte! Dan mogen we bidden: om hem roepen, om zijn erbarmen, om zijn medelijden roepen, om zijn aandacht vragen.

Bartimeüs deed het onverwachte:

- Bartimeüs geloofde (!) dat Jezus méér was dan een gewone, bijzondere leraar. Hij riep Jezus aan met de titel: Zoon van David, waarmee hij eigenlijk zei dat Hij de Messias, de Redder, de Bevrijder was die verwacht werd. Dat geloof, die titel, deed Jezus de oren spitsen. En als een echte koning die dient, die niet zijn eigen eer zoekt, maar geroepen wordt, zo blijft hij staan om te luisteren naar de hulpvraag van Bartimeüs.
- Bartimeüs riep. Hij riep naar Jezus, omdat hij geloofde dat alleen Hij hem kon helpen. En hij riep: "Heb medelijden!" - "Erbarme Dich"; "Heer, ontferm U". Een krachtig gebed.
- Bartimeüs werd geroepen om op te staan, door de mensen rondom hem, die gehoor gaven aan Jezus' gebod: Roept hem.
- Bartimeüs luisterde: hij had goede moed, hij wierp zijn mantel af en hij sprong overeind en kwam naar Jezus toe. Wat een beweging! Wat een enthousiasme!
- Bartimeüs vroeg - om licht in zijn ogen. En hij kreeg het. Omdat hij geloofde in Jezus, de Messias, Zoon van David.
- Bartimeüs ging - niet weg, zoals Jezus hem zei. Nee, hij volgde Hem!

Zo werd Jezus geroepen en zo mogen wij Jezus roepen. Zo worden wij - die in de menigte staan - óók geroepen om anderen te bemoedigen.

Wij zijn allemaal geroepen. Niet om in een slachtofferrol te blijven zitten in een hoekje. Ook niet om kansen te grijpen als die zich voordoen, want ook dat kan niet iedereen - dat is iets voor de "maakbare samenleving".

Ook niet om te blijven wachten op stilte die misschien nooit komt - de wereld is niet stil.

God is overal, in de stilte én in het gedruis, tussen de potten en de pannen zoals de heilige Teresa van Avila graag opmerkt. Jezus is ons nabij, ook als we hem niet zien!

Wij zijn, of we gedoopt zijn of niet, allemaal geroepen: om net als Bartimeüs te geloven in Jezus' genezende woorden, om te luisteren als we geroepen worden, om anderen te bemoedigen, om op te staan en anderen bij Jezus te brengen. Dat is de essentie, ook van Missiezondag, deze zondag en alle dagen: getuigen dat Jezus geneest en dat Zijn liefde er is voor iedereen.

Durven wij van Hem te getuigen? Durven wij onze mantel af te werpen, ons oude leven, en op te staan en onder ogen zien wat te doen staat? Namelijk: Jezus navolgen en net als Hem omzien naar de ander, naar de mens in nood.

Met hem meegaan naar Jeruzalem, de weg van dienstbaarheid die zelfgave mogelijk maakt: die stad van kruisiging en die stad van opstanding, die stad van vrede!

Dát is missionair zijn: Zien met ons hart en getuigen van Jezus' erbarmen en liefde.

Dan komen wij als geroepen: misschien net als de heilige Theresia van Lisieux – niet fysiek actief in vreemde landen, ver van huis. Maar dichtbij. Wij zijn allen zandkorreltjes en samen maken we een woestijn óf maken we de aarde vruchtbaar met levend water.

Dan keren we terug uit onze ballingschap en bezien we ons leven met gelovige ogen en kunnen we jubelen van vreugde! Dat geeft toekomst: uitzicht, beweging, nieuw leven. Geen droom of visioen, maar een belofte.

Bartimeüs zag het.

Amen.